

Polgár István

Hazug kert

Napról-napra kékebb a szilva,
 híznak a pulik,
 gazdagodnak a méhek,
 dió csörren a cementlapra hullva.

Mennyivel dúsabb s tágasabb e kert, mint
 gyermekkorom kertje volt.

Leng-ring,
 s bokraiba rejtve alakod,
 komolytalan játékokra esábít.

Ülök, plédbe burkolózva állig.

Nem vagy a kertben,
 bokrai hazugok.

Elnyertem, amit nem akartam,
 s elveszíttem, mit már akarok.

Ádám és Éva

- Elszánt napjaim menthetetlen
megsemmisültek,
csontjaim
beleroppantak a gátszakadásba,
lábam előtt sárba taposott kalászkok.
Láng, szívdobogás, vér muzsikája után
hideg a homlok, s kihűlt a verejték,
szavak üszke a sárgult lapokon,
mankóra roskadt magabiztosságom.
- A Nap s Hold megvan, mondd hát, mi veszett el?
Elveszett-e egyáltalán valami?
- Fehér halántékom, mint tejüveg égő,
bevilágítja a magány éjszakáját,
bódult lepkék sérült szárnya verdes.
Elmenekülnék kötömb-hallgatásba,
világűrbe küldött rakétában töltet,
várnék feszes ajkkal,
nem nyúlnék a fékhez.
- Csákánnyal zúznám kötömb-hallgatásod,
a feket helyetted én megrángatnám.
Vedd észre, öklöm melleden dörömböl,
vedd észre, kezem kezed után nyúlt ki,
aki erős, abba kapaszkodom!

Rokkant a parkban

Most megpihen a befirkált padon —
dzsungelciben járt az orv halálnak.
— Bizony, Willie, én nyargalnék utánad,
de, látod, ez a sebhely fáj nagyon.

A kis kölyök szemében szájalom.
De hívják már, füttyülnek, kiabálnak,
s már ott is hagyta — építi a várat,
emelkedik a tornyos, lágy halom.

Labdát talál egy fonnyadó bokornál,
Az ember indul, tétován botorkál.
kipiszkálja, sután beléjerug,

de majd lerogy a sújtó fájdalomtól
— egy sárga arcot lát, min vér, korompor,
és szégyen marja. Marja, mint a lüg.

Találkozás

Kisímitottad kérgesedő arcom
s feltámasztottad halottaimat

azóta tudom mit csinálok
azóta tudom merre lépek

kicsapódott csepp a mindenségből
a mindenséggel újra egy vagyok